

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 46/09-17

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 19. februára 2009 predbežne prerokoval sťažnosť R. Š., T., t. č. vo výkone väzby, ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práv podľa čl. 5 ods. 1 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Okresného súdu Trnava sp. zn. 7 T/203/2007 z 11. marca 2008 a uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 4 Tos/19/2008 z 8. apríla 2008, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť R. Š. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 14. mája 2008 doručená sťažnosť R. Š. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namietal porušenie svojich základných práv podľa čl. 17 ods. 2 a 5, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práv podľa čl. 5 ods. 1 a 4 a čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 7 T/203/2007 z 11. marca 2008 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 4 Tos/19/2008 z 8. apríla 2008.

2. Sťažovateľ v sťažnosti v podstatnom uviedol, že podáva sťažnosť „... vo veci porušenia môjho základného práva na osobnú slobodu podľa čl. 17 ods. 2, ods. 5, práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na slobodu a bezpečnosť podľa čl. 5 ods. 1, ods. 4 a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a to uznesením Okresného súdu Trnava, sp. zn. 7 T/203/2007 z 11. 03. 2008 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 4 Tos/19/2008 z 08. 04. 2008, ako aj konaním týchto súdov v súvislosti s rozhodovaním o mojich žiadostiach o prepustenie z väzby na slobodu a rozhodovaním o ďalšom trvaní dôvodov mojej väzby...

Uznesením sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Trnava sp. zn. Tp 104/07 z 09. 07. 2007 v spojení s uznesením Krajského súdu Trnava sp. zn. 3 Tpo/34/2007 zo 07. 08. 2007 som bol z dôvodu ustanovenia § 71 ods. 1 písm. a/, písm. c/ TP vzatý do väzby, ktorá začala plynúť 06. 07. 2007.

Dňa 18. 09. 2007 som prostredníctvom svojej obhajkyne požiadal podľa § 79 ods. 3 TP o prepustenie z väzby na slobodu, ktorej prokurátor Okresnej prokuratúry v T. nevyhovel a ktorú sudca pre prípravné konanie okresného súdu sp. zn. Tp 147/07 dňa 08. 10. 2007 zamietol. Dňa 25. 10. 2007 som podal na okresnú prokuratúru novú žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu, v ktorej som vzhľadom na výsledky vyšetrovania uviedol iné dôvody, ako v predchádzajúcej žiadosti. Prokurátor okresnej prokuratúry mi dňa 26. 10. 2007, sp. zn. 1 Pv 668/0734 oznámil, že mojej žiadosti nevyhovel a predkladá ju na rozhodnutie súdu. Súd doteraz o tejto mojej žiadosti nerozhodol.

Dňa 19. 12. 2007 podal prokurátor okresnej prokuratúry na mňa obžalobu. Dňa 11. 03. 2008 okresný súd na verejnom zasadnutí, sp. zn. 7 T/203/2007 obžalobu predbežne prejednal a konštatoval, že je možné vo veci vykonať hlavné pojednávanie, ktoré nariadil na deň 17. 04. 2008. Okresný súd zároveň podľa § 79 ods. 2 TP s prihliadnutím na § 244 ods. 5 TP rozhodol, že dôvody väzby v zmysle § 71 ods. 1 písm. a/, písm. c/ TP u mňa naďalej trvajú. Proti uzneseniu okresného súdu, sp. zn. 7 T/203/2007 som podal sťažnosť, ktorú som dňa 12. 03. 2008 písomne zdôvodnil prostredníctvom svojej

obhajkyne. Krajský súd v Trnave uznesením sp. zn. 4 Tos/19/2008 dňa 08. 04. 2008 moju sťažnosť zamietol.

O prepustenie z väzby na slobodu som požiadal dňa 25. 10. 2007, teda ešte v prípravnom konaní (obžaloba bola podaná 19. 12. 2007) a sudca pre prípravné konanie, ktorému bola moja žiadosť predkladaná prokurátorom dňa 26. 10. 2007, bol povinný o tejto mojej žiadosti rozhodnúť bez meškania, čomu všeobecne zodpovedá lehota jedného mesiaca. O mojej žiadosti však sudca pre prípravné konanie bez meškania nerozhodol a nerozhodol o nej ani do podania obžaloby...

Moja väzba začala plynúť 06. 07. 2007. Obžaloba bola podaná dňa 19. 12. 2007. Po podaní obžaloby rozhodoval okresný súd o mojej väzbe až dňa 11. 03. 2008 v rámci predbežného prejednávania obžaloby. Moja väzba po uplynutí šesťmesačnej lehoty až do 11. 03. 2008 teda trvala len na tom základe, že prokurátor podal na mňa dňa 19. 12. 2007 obžalobu. S poukazom na nález Ústavného súdu SR, sp. zn. I. ÚS 115/07, nemôže byť v zmysle čl. 17 ods. 5 ústavy, resp. čl. 5 ods. 1 dohovoru titulom pre držanie vo väzbe, znamenajúcom obmedzenie osobnej slobody len skutočnosť, že bola podaná obžaloba, bez toho, aby sa o ďalšom trvaní väzby nerozhodlo výslovne konajúcim súdom...

Krajský súd v Trnave uznesením sp. zn. 4 Tos/19/2008 dňa 08. 04. 2008 moju sťažnosť zamietol, pričom sa vo svojom uznesení nevysporiadal náležite so všetkými dôvodmi mojej sťažnosti. Krajský súd žiadnym spôsobom nereagoval na skutočnosť, že okresný súd vôbec nerozhodol o mojej žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu podanej dňa 25. 10. 2007 a nezaujal ani žiadne stanovisko k mnou namietaným rozporom medzi vyhláseným uznesením súdu a jeho písomným vyhotovením. K mojej námietke, že po podaní obžaloby až do rozhodnutia súdu o ďalšom trvaní väzby v rámci predbežného prejednávania obžaloby neexistuje zákonný dôvod pre ďalšiu moju väzbu sa stotožnil iba s názorom vysloveným súdom I. stupňa a zároveň naň poukázal. Rozhodnutie krajského súdu tak nedáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s uplatnením mojich nárokov a jeho odôvodnenie je nedostatočné. Aj napriek evidentnému porušeniu mojich práv rozhodnutím okresného súdu mi krajský súd svojím rozhodnutím neposkytol relevantnú právnu ochranu. Rozhodnutím krajského súdu tak došlo k porušeniu môjho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy ako aj môjho práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Uznesenie krajského súdu zo dňa 08. 04. 2008 o zamietnutí mojej sťažnosti bolo spolu so spisovým materiálom vzťahujúcim sa na vec, napriek tomu že sa jedná o väzobnú vec, doručené na okresný súd až dňa 23. 04. 2008. Konanie na krajskom súde tak trvalo viac ako mesiac a v dôsledku toho bolo zmarené hlavné pojednávanie, ktoré bolo vytýčené okresným súdom na deň 17. 04. 2008. Nový termín hlavného pojednávania bol okresným súdom stanovený na 22. 05. 2008. Takýmto postupom súdov v konaní o mojej väzobnej veci bolo preto porušené moje základné právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.“

3. Sťažovateľ v petite svojej sťažnosti navrhol, aby ústavný súd prijal sťažnosť na ďalšie konanie a aby nálezom vyslovil, že jeho základné práva „... podľa čl. 17 ods. 2, ods. 5, čl. 46 ods. 1, čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 5 ods. 1, ods. 4 a čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením Okresného súdu Trnava sp. zn. 7 T/203/2007 zo dňa 11. 03. 2008 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 4 Tos/19/2008 zo dňa 08. 04. 2008 ako aj konaním týchto súdov v súvislosti s rozhodovaním o žiadostiach o prepustenie z väzby na slobodu a rozhodovaním o ďalšom trvaní dôvodov väzby porušené boli.“

Ďalej sťažovateľ žiadal, aby ústavný súd zrušil napadnuté uznesenie krajského súdu a prikázal mu prepustiť ho ihneď z väzby na slobodu. Žiadal priznať aj náhradu trov konania.

4. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto zákonného ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd

môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľa na neverejnom zasadnutí senátu, a keďže pri predbežnom prerokovaní sťažnosti zistil, že táto je v časti zjavne neopodstatnená, a v časti na jej prerokovanie nemá právomoc, rozhodol o jej odmietnutí.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Podľa čl. 127 ods. 2 ústavy ak ústavný súd vyhovie sťažnosti, svojím rozhodnutím vysloví, že právoplatným rozhodnutím, opatrením alebo iným zásahom boli porušené práva alebo slobody podľa odseku 1, a zruší také rozhodnutie, opatrenie alebo iný zásah.

6. Ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti (čl. 124 ústavy). Pod ústavnosťou v najužšom zmysle treba rozumieť dodržiavanie ústavy všetkými orgánmi verejnej moci, ale aj právnickými osobami a fyzickými osobami. Ústavný súd v tejto súvislosti vo svojej judikatúre konštantne zdôrazňuje, že pri uplatňovaní svojej právomoci nezávislého súdneho orgánu ochrany ústavnosti nemôže zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, vrátane Trestného poriadku. Sú to teda všeobecné súdy, ktorým ako „pánom zákonov“ prislúcha chrániť princípy spravodlivého procesu na zákonnej úrovni. Ústavný súd už opakovane uviedol (napr. II. ÚS 13/01), že ochrana ústavou, prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 ústavy).

7. Podstata námietok sťažovateľa, ktoré majú preukázať porušenie jeho práv, spočíva v tom, že:

- okresný súd nerozhodol o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu podanej na Okresnej prokuratúre T. (ďalej len „okresná prokuratúra“) 25. októbra 2007,

- po podaní obžaloby 19. decembra 2007 (a po uplynutí šesťmesačnej lehoty trvania väzby v tejto trestnej veci počítanej od 6. júla 2007) až do 11. marca 2008 trvala jeho väzba len na tom základe, že prokurátor podal obžalobu bez toho, aby sa o ďalšom trvaní väzby nerozhodlo výslovne konajúcim súdom,
- napriek tvrdenému porušeniu práv sťažovateľa rozhodnutím okresného súdu mu krajský súd svojím rozhodnutím neposkytol relevantnú právnu ochranu,
- vidí porušenie svojho práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov v súvislosti s vyhotovovaním a doručovaním uznesenia krajského súdu.

8. V súlade s už uvedeným (bod 6 tohto uznesenia) ústavný súd v zásade nezasahuje do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov. Výnimkou sú prípady, keď dochádza rozhodnutím alebo postupom všeobecného súdu k porušeniu základných práv a slobôd garantovaných ústavou, resp. práv a slobôd zaručených dohovorom ako kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou. Úloha ústavného súdu pri rozhodovaní o sťažnosti pre porušenie práva na spravodlivý proces (a súvisiacich práv) rozhodnutím súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie zákonných predpisov s ústavou alebo medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách najmä v tom smere, či závery všeobecných súdov sú dostatočne odôvodnené, resp. či nie sú arbitrárne s priamym dopadom na niektoré zo základných ľudských práv (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05).

9. S ohľadom na dikciu čl. 127 ods. 1 ústavy, ktorý zakotvuje princíp subsidiarity rozhodovania ústavného súdu (... ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd), ústavný súd nemal právomoc posudzovať namietané uznesenie okresného súdu, pretože toto preskúmaval v rámci riadneho inštančného postupu na podklade sťažnosti sťažovateľa krajský súd, ktorý bol povolaný poskytnúť ochranu právam a slobodám sťažovateľa v prípade ich porušenia uznesením okresného súdu.

10. Ústavný súd vo vzťahu ku konaniu okresného súdu preskúmal možnosť porušenia práv a slobôd sťažovateľa v súvislosti s rozhodovaním (resp. nerozhodovaním) okresného súdu o jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu, ktorú podal

prostredníctvom obhajkyne na okresnej prokuratúre 25. októbra 2007. Na tento účel si ústavný súd ešte pred predbežným prerokovaním sťažnosti vyžiadal od okresnej prokuratúry, aby oznámila, v ktorý deň bola predmetná žiadosť sťažovateľa predložená okresnému súdu, a zároveň zaslala doklad o jej doručení súdu. Od okresného súdu si ústavný súd vyžiadal, aby mu oznámil, v ktorý deň mu bola predmetná žiadosť sťažovateľa predložená, a kedy o nej bolo sudcom pre prípravné konanie rozhodnuté podľa ustanovení Trestného poriadku.

11. Okresná prokuratúra listom doručeným ústavnému súdu 9. januára 2009 oznámila a preukázala, že predmetná žiadosť sťažovateľa spolu s vyjadrením prokurátora, že tejto nevyhovelo, a vyšetrovacím spisom v koncepte bola predložená okresnému súdu 29. októbra 2007.

12. Okresný súd listom doručeným ústavnému súdu 5. januára 2009 oznámil, že sťažovateľ podal žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu najskôr 20. septembra 2007, o ktorej bolo rozhodnuté tak, že žiadosť bola zamietnutá uznesením z 8. októbra 2007. Toto uznesenie sp. zn. Tp 147/07 nadobudlo právoplatnosť (po späťvzati sťažnosti proti nemu) 25. októbra 2007. Následne sťažovateľ podal ďalšiu žiadosť o prepustenie z väzby na okresnej prokuratúre 25. októbra 2007, ktorá ju predložila okresnému súdu 29. októbra 2007. Vec je vedená pod sp. zn. Tp 160/07. V tomto spise sa nachádza úradný záznam sudcu pre prípravné konanie z 22. novembra 2007, v ktorom uvádza, že zo spisu sp. zn. Tp 147/07 vyplýva, že vo veci bolo rozhodnuté dňa 8. októbra 2007 tak, že žiadosť bola zamietnutá, a podaná sťažnosť bola vzatá späť 22. októbra 2007. Vzhľadom na to, že nebola zachovaná lehota na podanie novej žiadosti, súd nebude rozhodovať. Okresný súd pripojil k svojmu oznámeniu aj spisy sp. zn. Tp 147/07 a sp. zn. Tp 160/07.

13. Po oboznámení sa s vyjadrením okresnej prokuratúry a okresného súdu a preštudovaní pripojených spisov neostáva ústavnému súdu iné, než konštatovať, že postupom okresného súdu v súvislosti s nerozhodovaním o žiadosti sťažovateľa o prepustenie z väzby na slobodu podanej na okresnej prokuratúre 25. októbra 2007 nedošlo k porušeniu označených práv sťažovateľa. Okresný súd konajúc sudcom pre prípravné

konanie po oboznámení sa s obsahom žiadosti sťažovateľa dospel k záveru, že táto neobsahuje nové skutočnosti, ktoré by umožňovali v zmysle § 79 ods. 3 Trestného poriadku jej podanie ešte pred uplynutím zákonom predpokladanej 30-dňovej lehoty od právoplatnosti rozhodnutia o predchádzajúcej žiadosti. Vzhľadom na nesplnenie procesných podmienok preto o tejto žiadosti nerozhodoval a urobil o tom úradný záznam v spise. Takýto záver, ktorý všeobecný (okresný) súd urobil po oboznámení sa s vyšetrovacím spisom, nemožno vzhľadom na okolnosti prípadu považovať za arbitrárny či dokonca svojvoľný, ktorý by vyžadoval ústavno-súdnu korekciu. Ústavnému súdu neprislúcha posudzovať totožnosť, resp. rozdielnosť dôvodov uvádzaných sťažovateľom v jeho žiadostiach, možno však konštatovať, že tieto sú v rozhodujúcich bodoch totožné. Článok 5 ods. 4 dohovoru nemožno vykladať tak, že by právo obvineného žiadať o prepustenie z väzby na slobodu bolo neobmedzeným a absolútnym právom obvineného. Aj judikatúra štrasburských orgánov ochrany práva pripúšťa zákonné obmedzenie opätovného podávania žiadosti o prepustenie z väzby tou istou osobou uplynutím určitého času od predchádzajúceho rozhodnutia súdu. Za primeraný časový interval medzi dvoma preskúmaniami v prípade väzby vo veci *Bezicheri c. Taliansko* (rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva z 25. októbra 1989, *Annuaire*, č. 164) súd hodnotil jednomesačný interval. S uvedeným korešponduje aj právna úprava Trestného poriadku, ktorá viaže novú žiadosť o prepustenie z väzby na slobodu na uplynutie 30-dňovej lehoty od právoplatnosti zamietajúceho rozhodnutia o predchádzajúcej žiadosti.

14. Ústavný súd posudzoval v rozsahu vymedzenom sťažnosťou uznesenie krajského súdu, ktorým tento zamietol sťažnosť sťažovateľa proti uzneseniu okresného súdu z 11. marca 2008. Krajský súd v odôvodnení svojho uznesenia v podstatnom uviedol: *„Z obsahu spisového materiálu je zrejmé, že obvinený R. Š. bol uznesením sudcu pre prípravné konanie Okresného súdu Trnava sp. zn. Tp/104/2007 zo dňa 09. 07. 2007 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3 Tpo/34/2007 zo dňa 07. 08. 2007 podľa § 72 ods. 2 Trestného poriadku z dôvodov podľa § 71 ods. 1 písm. a), c) Trestného poriadku vzatý do väzby, ktorá sa mu započítava odo dňa 06. 07. 2007 od 13.20 hod. a vykonávajú v Ústave na výkon väzby L.*

Okresnou prokuratúrou T. bola pod č. k. 1 Pv 668/07-46 dňa 19. 12. 2007 v zmysle ustanovenia § 234 ods. 1 Trestného poriadku podaná na Okresný súd Trnava obžaloba na R. Š. pre zločin ublíženia na zdraví v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 k § 155 ods. 1 Trestného zákona a prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 Trestného zákona.

Preskúmaním spisového materiálu krajský súd zistil, že postup ako aj následné rozhodnutie súdu I. stupňa sú správne, nakoľko nachádzajú svoje opodstatnenie v dôkazoch doteraz zadokumentovaných v spisovom materiály. Súd I. stupňa v napadnutom uznesení uviedol, o ktoré skutočnosti oprel svoje zistenia a na základe ktorých dospel k záveru uvedenému vo výrokovej časti napadnutého uznesenia.

Z obsahu spisového materiálu ako aj z jednotlivých okolností danej trestnej veci obžalovaného R. Š. vyplýva aj v súčasnosti pretrvávanie dôvodov tak útekovej ako aj preventívnej väzby, v zmysle ustanovenia § 71 ods. 1 písm. a), c) Trestného poriadku, nezmenené tak, ako boli tieto dôvody uvedené v uznesení Okresného súdu Trnava sp. zn. Tp/104/2007 zo dňa 09. 07. 2007 v spojení s uznesením Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3 Tpo/34/2007 zo dňa 07. 08. 2007 a tiež ako boli konštatované v uznesení o zamietnutí jeho žiadosti o prepustenie z väzby na slobodu.

Aj v súčasnom štádiu trestného stíhania je dôvodná obava jednak z možného skrývania sa či vyhýbania sa jednotlivým úkonom trestného konania v snahe takto mariť vyšetrovanie predmetnej trestnej veci. Rovnako stále a nezmenene pretrváva dôvodná obava z možného pokračovania v páchaní trestnej činnosti obdobného charakteru, pričom v tejto súvislosti je potrebné opätovne poukázať na skutočnosť, že obvinený R. Š. je nezamestnaný, bez legálneho zdroja príjmov a bol už v minulosti niekoľkokrát súdne trestaný pre trestnú činnosť rôzneho charakteru, pričom naposledy to bolo rozsudkom Okresného súdu Trnava sp. zn. 30 T/18/2007 zo dňa 21. 03. 2007 pre prečin ublíženia na zdraví v štádiu pokusu podľa § 14 ods. 1 k § 155 ods. 1 Trestného zákona a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1, ods. 2 písm. a) Trestného zákona, za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní 3 (tri) roky s podmiennečným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní 4 (štyri) roky. Je zrejmé, že obvinený má sklony k páchaniu trestnej činnosti a skutku, pre ktoré je v súčasnosti trestne stíhaný, sa mal dopustiť krátko po odsúdení vyššie uvedeným rozsudkom pre obdobný skutok a to ešte aj v skúšobnej dobe podmiennečného odsúdenia...

Na základe obžaloby Okresnej prokuratúry T... postupoval súd I. stupňa správne, keď túto obžalobu predbežne prejednal a v súlade s ustanovením § 244 ods. 5 Trestného poriadku, po zohľadnení vyššie uvedených a rozhodných skutočností rozhodol o zamietnutí žiadosti obžalovaného o prepustenie z väzby na slobodu, ako aj o neprijatí jeho písomného sľubu podľa § 80 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku, nakoľko ho nemožno považovať za dostatočný.

Čo sa týka poukazu obhajkyne obžalovaného na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 115/07, tak aj v tejto časti je treba uviesť, že názor vyslovený súdom I. stupňa v napadnutom uznesení je správny, nakoľko v danom prípade nešlo o predlžovanie zákonom určenej lehoty trvania väzby, ktoré by malo účinky „pro futuro“, kedy by sa predĺženie lehoty trvania väzby vzťahovalo aj na konanie pred súdom. Krajský súd sa preto s vysloveným názorom stotožňuje a zároveň naň poukazuje. Zároveň je však potrebné opätovne uviesť, že obžaloba bola podaná v rámci zákonom stanovenej šesť mesačnej lehoty trvania väzby pripadajúcej na prípravné konanie (t.j. 19. 12. 2007) a súdu začala lehota trvania väzby (pripadajúca na súdne konanie) plynúť odo dňa 19. 12. 2007, pričom v rámci predbežného prejedania obžaloby bolo rozhodnuté aj o jej ďalšom trvaní. Dĺžka trvania väzby je v danom prípade teda v súlade so zákonnými požiadavkami, a to najmä s poukazom na ustanovenie § 76 ods. 5, ods. 6 písm. a), ods. 7 Trestného poriadku.

Keďže neboli zistené žiadne vady alebo pochybenia, ktoré by odôvodňovali zmenu či zrušenie ktorejkoľvek časti napadnutého uznesenia, krajský súd považoval sťažnosť obvineného R. Š. za nedôvodnú a preto ju v zmysle ustanovenia § 193 ods. 1 písm. c) Trestného poriadku zamietol.“

15. K námietkam sťažovateľa voči uzneseniu krajského súdu, ktorým sa tento stotožnil so závermi okresného súdu, ústavný súd uvádza:

Rovnako ako krajský súd aj ústavný súd musí zdôrazniť, že nález ústavného súdu v inej veci (I. ÚS 115/07) sa týkal inej procesnej situácie, než v akej sa ocitol sťažovateľ. Citovaný nález sa vzťahoval na situáciu, keď krajský súd rozhodoval o sťažnosti prokurátora proti uzneseniu sudcu pre prípravné konanie o nepredĺžení lehoty väzby v čase, keď už prokurátor podal obžalobu, a vec sa tým dostala zo štádia prípravného konania do štádia konania pred súdom. Naopak, v prípade sťažovateľa lehota väzby nebola

predĺžovaná a prvotné uznesenie sudcu pre prípravné konanie o vzatí do väzby z 9. júla 2007 nebolo obmedzené iba na určité časové obdobie. Prokurátor podal obžalobu v rámci šesťmesačnej lehoty, od kedy väzba sťažovateľa začala plynúť, a teda nebolo namieste, aby prokurátor žiadal o predĺženie lehoty väzby. Ustanovenia trestného poriadku nemožno vykladať spôsobom, akým to prezentuje sťažovateľ v sťažnosti, teda že pôvodné rozhodnutie o vzatí do väzby sa obmedzuje na maximálnu dobu šiestich mesiacov. Účinky tohto rozhodnutia, ktoré je ústavným základom väzby, nezanikajú ani podaním obžaloby (19. decembra 2007) a ani uplynutím šesťmesačnej lehoty, od kedy lehota väzby začala plynúť (6. januára 2008). Aj po tom, ako sa trestná vec sťažovateľa dostala do štádia konania pred súdom, ústavným základom väzby sťažovateľa bolo rozhodnutie okresného súdu (sudcu pre prípravné konanie) o vzatí do väzby, keďže toto nebolo časovo obmedzené tak, ako sú časovo obmedzené rozhodnutia súdov v prípade predĺžovania lehoty väzby. Po podaní obžaloby následne okresný súd v rámci jej predbežného prejednania 11. marca 2008 rozhodol tak, že dôvody väzby sťažovateľa trvajú, pričom jeho sťažnosť proti tomuto rozhodnutiu bola krajským súdom zamietnutá.

16. S ohľadom na uvedené ústavný súd nezistil absenciu ústavného základu väzby sťažovateľa v žiadnom relevantnom časovom úseku, ktorá by viedla k záveru o porušení práv a slobôd sťažovateľa (čl. 17 ods. 2 a 5 ústavy, čl. 5 ods. 1 a 4 dohovoru) a ktorá by bola dôvodom na zásah do rozhodovacej činnosti všeobecných súdov v jeho prípade. Nezistil ani iné porušenia procesnoprávných noriem Trestného poriadku, ktoré by mohli viesť k záveru o porušení jeho práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.

17. K namietanému porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov v súvislosti s vyhotovovaním a doručovaním uznesenia krajského súdu a následným „zmarením“ nariadeného termínu hlavného pojednávania na okresnom súde ústavný súd uvádza:

Každé rozhodovanie súdu (tak prvostupňového, ako aj sťažnostného - druhostupňového) má byť vo väzobných veciach urýchlené, čo je vyjadrené nielen v dohovore, ale aj priamo v texte Trestného poriadku v rámci základných zásad trestného konania. Požiadavku na prednostné a urýchlené vybavenie väzobných vecí však nemožno

absolutizovať a treba ju posudzovať v kontexte ostatných ústavných a zákonných súvislostí trestného procesu. Postup krajského súdu (uznesenie z 8. apríla 2008 doručené okresnému súdu až 23. apríla 2008) a postup okresného súdu (určenie nového termínu hlavného pojednávania na 22. máj 2008) vo veci sťažovateľa nezakladá porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov ústavnoprávnej intenzity.

18. O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti v zmysle judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánom štátu (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi namietaným rozhodnutím a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, alebo z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno preto považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, ktorej realnosť by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 101/03 alebo IV. ÚS 136/05). S ohľadom na už uvedené skutočnosti, ústavný súd sťažnosť sťažovateľa odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

19. Ústavný súd vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako zjavne neopodstatnenej už pri jej predbežnom prerokovaní nemohol rozhodnúť o ďalších návrhoch sťažovateľa uvedených v petite jeho sťažnosti (zrušenie uznesenia krajského súdu, príkaz krajskému súdu na jeho prepustenie na slobodu a náhrada trov konania).

20. V závere ústavný súd dodáva, že rozsah splnomocnenia na zastupovanie pred ústavným súdom nekorešponduje s obsahom a petitom sťažnosti. Splnomocnenie udelil sťažovateľ na podanie sťažnosti pre porušenie práv podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a podľa čl. 5 dohovoru (rozsah namietaného porušenia práv a slobôd v sťažnosti je podstatne širší) a udelil ho len vo vzťahu ku konaniu okresného súdu (sťažnosť smeruje aj proti uzneseniu a postupu krajského súdu). Uvedený nedostatok splnomocnenia je síce odstrániteľný, avšak odmietnutie sťažnosti už pri jej predbežnom prerokovaní ústavný súd sťažovateľa na jeho odstránenie nevyzýval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. februára 2009